

nemzet tagjainak egyéni megújulásával kezdődik. Az állandó reformáció, az állandó megújulás ma éppen olyan kötelező életparancs a magyar római katolikusra nézve, mint a protestáns magyarra nézve. De minden megújodást, belső revíziót bűnbánatnak kell megelőzni.

— A reformáció felszabadító hatalma a Tisza—Duna közén épűgy, mint a Kárpátok és erdélyi havasok bércei alatt, szárnyra keltette a szunnyadó nemzeti szellemet. Ez a magyarságra annak, hogy

négy évszázadon keresztül a magyar protestáns egyház szétválaszthatatlan egységet mutat a nemzeti függetlenség-gel.

Ha Krisztus vére mindenkit megváltott, nemest és jobbágyot, szegényt és gazdagot, férfit és nőt, akkor Isten ellen való pártütés az, ha a földi életben a nemzeti rétegek mint ellenségek állanak egymással szemben.

— Az 1938. évi reformáció ünnepén — mondotta végül — a magyarországi protestantizmus a nemzeti közösség életének és sorsának alkotásából ki akarja venni a maga részét. Magyarországon mindenki szemé a jövő útjait keresi. A magyar jövő útja Krisztus, aki maga mondta magáról: *En vagyok az az út, az igazság, az Élet! Világnézetek változnak, de Jézus Krisztus tegnap és ma, mindörökké ugyanaz. Ugyanaz a magyar római katolikusnak és ugyanaz a magyar protestánsnak! Harcunk nehéz, igaz barátunk kevés, de Krisztus az egyetlen hű barát!*

A beszéd után sokáig ünnepelt a közönség. Ezzel a lelkeséggel tapsolt az ezután előadott gondokaszámnak, amit Szarka László szerzeményeként, a szerző előadásában és Berczelli Ferenc zongorakíséretével hallgatott meg. Zárószót Biró Lajos hódmezővásárhelyi unitárius lelkész mondott.

— Keressétek meg az Istent, Jézust és az Evangéliumot. Ez a hármasság elvezet magadhoz, mindenkit annyira közel sajátmagadhoz, hogy megreformálhatod magadat a hit vigasztalásában és megbékít az elmúlás gondolatával...

Ahitattal állt fel a gyülekezet tiszteletadásra és elénekelt: „Erős vár a mi Istenünk“.

A Szózat eléneklésével ért véget az ünnepség.

den korty után szomjasabb lesz az ember.

Lassankint ismerőssé vált a környezetemben minden arc: a Dugonics Társaság törzsközönsége. Hány olyan kedves fehér fejet látok én itt, akik már akkor is kedves fehér fejek voltak, mikor az én hajam még koszoruba volt tűzve és hány olyan kedves fehér fejet látok én itt, akik azóta elfáradtak és aludni mentek, de nekem mindig hozzá fognak tartozni a Dugonics-Társasághoz. A közönségre igen nagy szükségem is volt, mert önálló véleményem nem lévén a hallottakról, igen csak azt tettem, amit tőlük láttam. Ha nevettek, nevettem én is, ha tapsoltak, tapsoltam én is, ha a szemüket törülgették, én is elővettem a zsebkendőmet és sok, sok könny végig pergett itt az arcomon anélkül, hogy tudtam volna, mit siratok.

Most már a bársony székekre is rá mertem mosolyogni, hiszen csupa ismerős arc nézett innen vissza rám: a Tömörkény Istváné, a Szalay Józsefé, az édesapámé. Olyan volt nekem, mintha egy mindig egyetértő nagy család lettünk volna, ahol soha sincs félreértés, ahol mindig, mindenki egyet akar.

Es most szeretnék olyan őszintén és bizalmasan mondani valamit, ahogy csak családtagok beszélhetnek egymás között. En ebben a pillanatban nem azt érzem, hogy pódiumon állok és velem szemben ül a közönség. Nem. En azt érzem, hogy onnan a régi helyemről, a széksorok közül, kézen fogott az édesapám és felvezetett ide, a bársonyszékhez, gyerekkorom Olimpuszára. A vállamra teszi a kezét és azt mondja:

— Látod, Panka, ezek az én szegedi véreim. Ezek azok a jó emberek, akik velem voltak az életem napsütéses oldalán és velem maradtak akkor is, mikor nőtt az árnyék és én lefelé bandukoltam a dombról. Ezek azok, akik mindig itt voltak, mikor nekem mondanivalóm volt a székükre: megszírtak, ha arra való voltam, vigasz-

Téli gondiai megszűnnek, UNIO! Díjmentesen kap UNIO könyvecskét, amellyel pénz nélkül 100 eiszórangu cégnél kamat-, telár- és költségmentesen 6 havi hitekre készpénzárán vásárol mindent és csak 1 hellyen az iradban fizet!

UNIO-iroda: K'auzál tér 5. Kérjen süraösen helénési lapot!

Tánciskola után halálos revolverlövés Sándorfalván

(A Délmagyarország munkatársától.) Vasárnapra virradóra véres események játszódtak le Sándorfalván: revolver dörrént és a golyó kioltotta egy fiatalember életét, a másikon olyan súlyos sebet ejtett, hogy életveszélyes állapotban vitték be a szegedi kórházba.

Sándorfalva fiatalosága szombat esténként az egyik kocsmában szokott összejönni borozgatás és tánc mellett. Ilyenkor néha-néha előfordul, hogy a legények »összenekaszzkodnak«, eddig azonban nemigen volt különösebb következménye a virtuskodásnak. Vasárnapra virradóra azután véres esemény robbant ki.

Ismét szép számban jöttek össze a fiatalok a tánciskolában és a lehető legjobb hangulatban szórakoztak. Asztaltársaságok alakultak és ezuttal még az sem történt meg, hogy szóváltásba elegyedett volna a fiataloság.

A táncteremben szórakozott barátaival Csányi András és Gera József 18 éves legény, míg az ivóban nagy társaságban Csikós Lajos 19 éves földmunkás. A tánc javában »állt«, a fiataloság gondtalanul szórakozott és senkinek sem tűnt fel, hogy Csikós Lajos és társasága, anélkül, hogy a táncolók közé vegyült volna, éjfél tájban elhagyta a helyiséget.

Amikor véget ért a multság Csányiék is utra keltek. Jókedvűen ballagtak hazafelé a sötét utcán, amikor az egyik saroknál nagyobb csoport fiatalemberbe ütköztek. Alig értek néhány lépésnyire a csoporthoz, amikor valaki ezt kérdezte: — Ezek azok?

A másik pillanatban egymásután két lövés dörrült el és Csányi András élettelenül rogyott össze,

összeszett Gera József is. A lövések után a támadók elmenekültek. A sebesült Gerát társai visszavitték a kocsmába és nyomban értesítették a szegedi mentőket, akik a szerencsétlen fiatalembert a kórházba vitték. Csányin nem lehetett segíteni, a helyszínen meghalt.

A csendőrség nagy apparátussal látott hozzá a merénylő kinyomozásához. A merénylőt színhelyén husángot, kukoricamorzsoló vasat, biciklipumpát és revolvért találtak.

A csendőrség egymásután állította elő a gyanúsítottakat, akik közül többen alibit igazoltak, vasárnap azután jelentkezett a csendőrségen Csikós Lajos 19 éves földmunkás, aki elmondotta, hogy ő lövöldözött az éjszaka és ő lötte le Csányiék. A csendőröknek arra a kérdésére, hogy miért gyilkolt, azt mondta, hogy bosszúból. Beismerte, hogy már régen készült Csányiékkel való leszámolásra.

Csikós Lajost letartóztatták. Társai ellen is megindult az eljárás.

Kerékpárosok!

Elsőrendű kerékpárokat engedményes árban részletre adom. Gumikat és alkatrészeket most filléres Szántó Sándornál árban kaphat Szeged, Kiss D. nála Kiss u. 2.

Fűszert, lisztet,

csemege dióhélet, moggyorót, mazsolát a legolcsóbb nagyban árban

Csikosnál,

a TISZA LAJOS KÖRUT 53 szám alatt vehe

táltak, ha keserű és őszinte voltam és velem örültek, ha örömem volt. Es te, kisleányom, hiába szeretnél felnőtt lenni és okos, az én szegedi véreimnek, most is csak az én Pankám vagy, akit most még inkább értem, mint magadért szeretnek. De csak rajtad mulik, hogy magadért is megszeressenek.

Hallom a hangját, érzem a vállamon keze puhaságát és nem a mától eltörődött ember, hanem a tegnap szomjas lelkű, csillogó szemű gyereke vagyok, amikor ígéretet teszek, hogy nem leszek méltatlan arra az ajándékra, amit kaptam és minden igyekezetemmel azon leszek, hogy a nagy család minden tagja hozzátartozójának érezzen.

Sokat persze nem ígérhetek. Nem leszek eget bevilágító fényesség a magyar irodalom firmamentumán, de azzal vigasztalom magam, hogy annyi kicsi, nekünk nem ismerőknek névtelen és láthatatlan csillagocskák van az égen. A nagyok fényességétől észre sem vesszük őket, de azért ott vannak és csendes éjszakákon, piaci ragyogással hozzá tartoznak a csillagos éghez. Nem leszek alkotó építője a magyar irodalomnak, de azzal vigasztalom magam, hogy a legművészeiből elgondolásból sem lesz épület, szürke malterherdó munkás leszek én is.

El tudom képzelni, hogy ebben a percben, akadnak precíz és kritikus gondolkodók, akik összehúzzák a szemöldöküket és fejcsóválva mondogatják: „De kérem, ez mind nem tartozik hozzá egy székfoglalóhoz“. Igazuk van és én bocsánatot is kérek mindazoktól, akik ezt érzik. Nekem mégis el kellett mondanom mindezeket, mert adósságot törlesztettem vele és könnyebb lett utána a szívem, ami ma az örömtől nehéz.

Jól lett volna még megköszönni az Elnök úrnak, a tagtársaknak, mindazoknak, akik hozzájárultak ahhoz, hogy én most itt vagyok, azt, hogy itt lehetek. Jó lett volna színes, szép szavakkal elmondani mindazt, amit hálaforró szí-

vemben érzek, de mikor nagyon sok a mondandóvalónk, akkor egyszerűek és szűkszavúak leszünk és csak annyit tudunk mondani: Köszönöm, köszönöm!

Idáig hát eljutottunk volna. Most következik a feladatok nehezebb része, a székfoglaló. Ez a kérdés nem olyan egyszerű. En tudom, hogy a székfoglalóján mindenki a tudása legjavát adja, mintegy bizonyítékul annak, hogy látjátok, én ilyen kiváló egyéni vagyok, én rám valóban büszke lehet a Társaság. Sajnos, képességeim maximuma sem jogosít fel mindezeknek az elmondására.

A másik baj, abban rejlik, hogy a székfoglalóján igencsak azzal a műfajjal képviselteti magát az ember, amivel a legtöbbet foglalkozott, ahol a legothonosabb, ahol a legnagyobb érdemeiket szerezte. Nekem sajnos, semmiféle érdemem sincsenek és őszintén szólva meg is akarom kérdezni azokat a kedveseket, akik ide parancsoltak engem, hogy mely ismeretlen érdemet akarták honorálni, ezzel a jóindulattól túlfutott gesztussal, de hamarosan lebeszéltem magam erről az elhamarkodott gondolatról. Ha eddig nem jöttek rá, hogy olyan ajándékot adtak nekem, amit majd csak ezután kell megérdemelnem, miért vezessem rá őket éppen én?

A műfaj, amivel foglalkozom, a mese, közönségem és hallgatóságom a gyerekek. Nem mondom, meséltem már felnőtteknek is, akadtak olyanok is, akik meghallgattak, de ide mégsem hozhattam el reprezentálni egyik mesefiókámat se.

Es én vakmerő ujtásképen, mégis mesélni jöttem, mesélni fogok. Valakiről, aki itt járt és ki elment. Szalay Józsefről fogok mesélni. Nemcsak azért választottam az ő alakját, mert erkölcsi kötelességemnek érzem, hanem, mert jól esik ide idézni közénk. Csak úgy lesz együtt a család, ha köztünk lesz a családfő is.